

"אליצור" מפעלי מרצפות

איזור התעשייה החדש (קרית אריה), פתח תקוה.
טלפון 911865

שמחים להודיע שבקרוב יתחילו
בייצור בלוקים בדרך היעילה
והחדישה ביותר באמצעות המכונות
המייצרות את התוצרת המגוונת
בשיטה המונית וחסכונית

מפעלי חרסינה בע"מ

רמת-השרון

אריה קיר מתוצרת מפעלי חרסינה בע"מ
טיבו משובח, ברקו נאה וצבעו מרהיב עינין

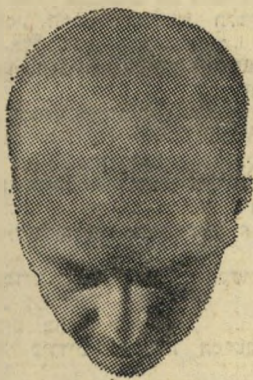
המנהל הכללי:

נ. בן-צור

המשרד:

תל-אביב, רח' לילינגבלום 33 טל. 55711

רק עד סוף השבוע...

אם שערך נושר...
אם הנך חושש מקרחת

נסה את "אליקסיד" על חשבוני...

רק עד סוף השבוע תוכל לקנות אליקסיד לשיער
לנסייון ובאם תרצה להפסיק, תוכל להחזירו
ולקבל את מלוא כספך בחזרה
פנה עוד היום לבית מרקחת או לפרפומריה

"ברליץ" בית ספר בינלאומי לשפות

לימודים ונופש "ברליץ" באירופה

פרטים והרשמה

פאטרא סוכנות נסיעות בע"מ

יפו 22186 טל. רח' פנת' רח' שטרסאוס
רח' נחלת בנימין 63 טל. 64509-64793 תל-אביב
ח.פ.ה שד' פלמך 3 טל. 66622/2973

הוצעו לו, עמד על שלו זמן רב לאחר ש
פרנץ ואחרים הנידו בראשיהם לדברי קולק
ודיבון.

דת

איזה חוק קובע?

כל המשפט עמד ונפל עם עדות אחת:
עדותו של נהג מושב קוממיות לשעבר,
יצחק קוגלר. הוא העיד, כי במוצאי ט"ו
בשבט 1960 הסיע את הרב בנימין מנדלסון
ואת דודן של יוסליה, שלום שטארקס מ'
קוממיות. לישיבת הוון איש בבני-ברק.

שט, העיד, נערכה אסיפת גדולי התורה.
באסיפה זו, בה נכח גם הוא, הוחלט שיש
להציל לידים משמו, אפילו על-ידי חטיפה.
אחרי-כך הכניס שטארקס ילד עטוף בשמי'
כה לתוך הוויילס, שחזר לקוממיות. ילד
זה, לדברי קוגלר, היה יוסליה שוחמכר.
לאחר מכן ראו אותו פעמיים משחק עם
ילדיו זמן קוט, תושב קוממיות.

תפקידה הראשון של ההגנה היה להזים
עדות זו. לרשותו של עורך-הדין שמואל
תמיר עמדו אמצעים רבים, שהרי לא רק
הרב מנדלסון ושלושה ממושבי הכפר היו
נאשמים, תנועה שלמה היתה מעורבת. ו'
היא גייסה את אנשיה, מיסמכיה והשפעתה
להתגונן בבית-המשפט המחוזי בירושלים.
עדיין שולח תמיר לא הסתפק בהזמת פ'
טים מתוך עדותו של קוגלר. הם ציירו
תמונה שונה לחלוטין, לכל אחד מהם היה
אליבי מושלם, שחפיה גם על הרב, והוכיח
כי באותו ערב של ט"ו בשבט, לא עזב
איש מהם את המושב.

"אני אחראי!" הרב לא עלה לדוכן
העדים, הסתפק בהקראת הצהרה במקום
ישיבתו. בצורה זו מגע מהתביעה אפשרות
להקרו חזרה שתי-וערב; אולם להצהרה
מסוג זה, בדרך כלל, מישקל קטן יותר
בעיני השופטים מאשר לעדות של ממש.
בדיבור קפדני, כשהוא מתאמץ להתגבר
על מיבטאו האשכנזי, וכשמדי פעם ניגרות
דמעות מעיניו, קרא: "כל אותו סיפור אינו
אלא עלילה גוראה. ואז לי ששמעתיה יוצאת
מפיו של יהודי, לאחר שנשבטע באלוקים!"

לעומת זאת היה מוכן להודות במלוא
אחריותו על פרשת החטיפה השניה, בה
הואשם. "ידעתי שהילד (ישראל ויניק) הובא
לקוממיות, כדי להצילו מצורוני המיסיון...
טיפלתי בו ופשתי כל מה שביכולתי כדי
שחס ושלום לא תיגול הנפש הזאת מ'
ישראל לנוכרים... לא בשגגה, אלא בכונה
מלאה ובלב שלם עשיתי והתכונתי לעשות."

המדרינה והדרת. לפי קצב ניהול ה'
משפט, לא יאחר פסקי-דין לצאת לאור.
אולם גם לאחר שנושא בית-המשפט המחוז'
זי, בנימין הלוי, ושני חבריו המלומדים,
השופט משה כהן ואבינועם עדן, יקבעו אם
לדעתם אשמים ארבעת אנשי קוממיות ב'
חטיפות או לא, עוד תעסיק הצהרתו של
הרב מנדלסון את תושבי המדינה.

כי בהצהרה זו קבע: "אני מקחה ש'
המצוה שעשיתי אינה בניגוד לחוקי מדינת
ישראל. אבל אם מצוה קדושה זו היא
ביגוד ללשון חוק המדינה, ואם לפיו
אסור לרב בישראל להציל ילד, העומד בפני
סכנת הסגרה אל צפורני המיסיון — כי
אז, בשימחה בלבי, אני מוכן לקבל עלי
כל יסורים על שקימתי את מיצחת התורה,
שקיבלנו מסיני."

כי זוהי הבעיה העקרונית שמאחורי פ'
שת יוסליה שוחמכר וכל פרושות החטיפות:
באיון מידה חייב ציבור זה או אחר מתוש'
בי המדינה לצית לחוקיה, גם אם חוקי
תורתו ומסורתו מורים לו אחרת?

בתי סוהר

מה קורה בכלא?

שני אורחים עברו השבוע, במהירות מה'
מת, מן הכרוניקה המשטרית לעולם ה'
אמת. האחד בכלא רמלה, השני לאהר
מעצר קצר בכלא גילמי.

כאשר הובא משה עטייה לפני שופט ה'
שלום באשקלון על חיתוך ורידי ילדיו
הישנים (העולם הזה 1292), היה ראשו חבוש
בתחבושת לבנה גדולה. כי בלילה הקודם,
בשומעו שאחד מבניו מת בבית-החולים,
הטיח את ראשו בקיר של תא המעצר,
ניסה להתאבד. הוא נלקח לבית-החולים
המקומי, ניצל ממחא.

עוד בערב המעשה, בהיותו משוכנע כי
הצליח לרצוח את בנו, ניסה להתאבד
על-ידי בליעת אקונומיקה וחיתוך ורידיו
בסכנין-גלוח. הוא נכשל בניסיון זה.
כאשר הובא לכבל רמלה, להמתין לעריכת
משפטו, ידעו סוהריו על שני ניסיונות

ההתאבדות. כעבור יום ניסה בשלישית —
והפעם הצליח. הוא התיר את התחבושת
מעל ראשו, תלה את עצמו בתא הכלא.
על אף היותו שם, תחת הסתכלות רפואית,
לא הרגיש איש במעשהו בומן, ולא הוש'
מה עליו שום שמירה שתמנע נסיון התאב'
דות חדש.

ליד ישראים. המיקרה השני היה חמור
עוד יותר. הוא נגע לצעיר מקריית-ביאליק,
שנורה על-ידי המשטרה, כאשר זו ארבה
לו בחשיכה בציפייה שיתנפל על בזורה.
הבחור נפצע בכף רגלו הימנית, נמלט מה'
משטרה והגיע לביתו. שם סיפר לאמו כי
נורה בטעות על-ידי אלמונים (העולם הזה
1292) וביקש ממנה מלקחים להוציא את
הקליע מרגלו. האם שיכנעה אותו להיכנס
לבית-החולים, וכך הגיע ליד המשרת.
הטיפול בפצעו היה שיגרתי ובלתי-מסובף.
לפני הגיתוח אמר לאחות, כי כבר קיבל
לא מזמן זריקה נגד טטאנוס, ולכן לא
ניתנה לו זריקה כזו. בגמר הטיפול הוכי'
נסה רגלו בגבס ולמחרת נלקח להוצאת
פקודת-מעצר בבית-המשפט. מאחר שהורה
מרוצון במעשיו, לא היה למשטרת חיפה
מה לעשות עמו אלא להכניסו לגילמי, עד
להתחלת המשפט.

מה שקרה לאחר מכן מעורר שאלה חמ'
רה על סררי-הפיקוח בבית-הכלא. כי כבר
למחרת הרגיש הצעיר ברע. מצבו הלך
והחמיר, אך שום טיפול לא ניתן לו. ימים
אלה חתמו את גורלו. כאשר הועבר לבית
החולים רמב"ם, כעבור מספר ימים, יבר'
היה מאוחר מדי. הוא עבר ליל יסורים —
ועם שחה מת. על פי התיאור שנמסר ל'
עתונים, נעשה חתך בגרונו, כדי לאפשר
לו לנשום. "הוא מת מהרעלת דם", נאמר.
אולם הסימנים המועטים שנמסרו העידו,
כי לא היתה זו הרעלת דם, אלא כנראה
טטאנוס. מתלה זו מצטיינת בייסורים הנ'
ראים בהם היא תוקפת את קורבנה. בשל'
בים האחרונים מתעמתים שרירי הגרון וה'
לסתות, והחולה מתקשה לנשום. על כן היה
צורך, כנראה, לפתוח פתח בחושת. אם אין
נותנים טיפול יעיל תוך שלושת או אר'
בעת הימים הראשונים, קובעים ספרי ה'
רפואה, "מגיע אחוז התמותה לכדי 80
אחוז ויותר."

קיים חשש רציני, כי הצעיר מקריית-
ביאליק נפל קורבן להזנחה, בהיותו בבית'
הסוהר. על כן דורשים הוריו כי תיערך
חקירה משפטית בנוסיבות מותו.

המשק

יהלומים אדומים

ביקורו של שגריר ברית-המועצות ביש'
ראל, מיכאיל בודרוב, אצל שרת החוץ
גולדה מאיר, לא היה שיגרתי. "אנחנו
מצונינים בביקורה של משלחת יהלומנים
סובייטיים בישראל," הפתיע השגריר את
השרה. היא מיהרה להתלהב, הבטיחה ל'
שגריר אירוח מאורגן ורשמי למשלחת.
כאשר סיפרה על כך, כעבור פחות מ'
שבוע, בישיבת הממשלה, התנפל עליה
שר-המסחר והתעשייה פנחס ספיר בכעס
רב: "מה פתאום להסכים לביקור כזה?"
הוא ראה בכך הזדמנות לריגול תעשייתי,
הודיע שאינו מוכן לבנות כמו ידיו מתחרה
לתעשיית היהלומים הישראלית.

גולדה לא יכלה לסגת. היהלומנים הרו'
סיים עמדו להגיע תוך פחות משבוע, ו'
ספיר התנגד בכל תוקף לקיים את הבטחתי
תיה של גולדה.

שני ראשי התאחדות תעשייתי היהלומים
זומנו להתיעצות אל שרת החוץ ואל שר
המסחר והתעשייה הנועם. לאחר דיון ממו'
שך הוחלט לא לדחות את המשלחת, לקבלה
כאורחת תעשייתי היהלומים בלבד. אך ה'
החלטה העיקרית נגעה לתוכנית הסיוע.
במקום להראות להם את מפעלי היהלומים
ולגלות ספח מן הידע הרב שנצטבר, הוחלט
להוביל אותם לסיוע ממושכים בנגב,
להראות להם את המפעל הציוני המתחדש.

לימודים תיאורטיים. מאחר שהיה
לומנים היו המארחים הרשמיים, הוטל על
מנהל התאחדות היהלומנים, חיים דניאלי,
להסביר לאנשיו את דרך הטיפול המקורית
במשלחת התעשייתית. דניאלי (54) שלא היה
מימיו יהלומן מקצועי, הגיע להתאחדות
לאחר שעזב את קיבוץ תליצחק, רצה ל'
העביר את העניין בשקט ובהסכמה כללית.
אך בישיבת מרכז היהלומנים שדן בעניין,
נשמעו לפתע קולות מתנגדים להצעה ש'
הביא דניאלי: "רוסיה ארץ מספיק גדולה
שתצליח להשיג את כל הידע הגדול הזה
גם בלעדינו," התרגז אחד התעשיינים, אבל
אנחנו נפסיד מראש כל קשר עם התעשייה
(המשך בעמוד 12)